

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3789/24
14.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Марије Бошковић и Слободана Керановића, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Велимир Јакић, адвокат из Београда, ул. Кнез Михаилова бр. 19, против туженог-противтужиоца ББ, из ..., чији је пуномоћник Александар Шестић, адвокат из Београда, ул. Булевар краља Александра бр. 318, ради иселења и утврђења, одлучујући о жалби туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 21752/20 од 3.11.2023. године, након одржане расправе пред другостепеним судом, закључене дана 14.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 21752/20 од 3.11.2023. године.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиле-противтужене АА из ... којим је тражила да се обавезе тужени-противтужилац ББ из ... да се са свим лицима и стварима исели из стана бр. 5 у улици... у ..., површине 20 м2 који се састоји од две собе, уписане у лист непокретности ... КО ... и исти преда у посед тужиле-противтуженој, као неоснован.

УСВАЈА СЕ противтужбени захтев туженог-противтужиоца ББ из ... и **УТВРЂУЈЕ СЕ** да тужени-противтужилац има право да као закупац на неодређено време, као правни следбеник мајке сада пок. ВВ, са члановима свог породичног домаћинства – супругом ГГ, ћерком ДД и сином ЂЂ користи стан бр. 5 у улици ... бр. ... у ..., површине 20 м2, што је тужиле-противтужена АА дужна да призна и трпи.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиле-противтужена АА да туженом-противтужиоцу ББ на

име трошкова парничног поступка исплати износ од 275.150,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка одлуке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља-противтужена АА да туженом-противтужиоцу ББ на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 45.000, 00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка одлуке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље-противтужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Првог основног суда у Београду П 21752/20 од 3.11.2023. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље-противтужене па је обавезан тужени-противтужилац да се са свим лицима и стварима исели из стана бр. 5 у улици ... бр. ... у ..., површине 20 м2 који се састоји од две собе, уписане у лист непокретности ... КО ... и исти преда у посед тужиљи-противтуженој.

Ставом другим изреке обавезан је тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 911.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 3.11.2023. године до исплате.

Ставом трећим изреке одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да суд утврди да тужени-противтужилац има право да као закупац на неодређено време као правни следбеник своје мајке пок.ВВ са члановима свог породичног домаћинства – супругом ГГ, ћерком ДД и сином ЂЂ користи стан бр. 5 у улици ... бр. ... у ..., површине 20 м2, што је тужиља-противтужена дужна да призна и трпи као и да се тужиља-противтужена обавезе да му накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде тужени-противтужилац је изјавио жалбу побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду, у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама) и оценио да је жалба туженог-противтужиоца основана.

Сагласно члану 383 став 4 Закона о парничном поступку у овом поступку је било нужно заказати главну расправу пред другостепеним судом јер је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, а побијана пресуда захваћена је битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, с обзиром да су разлози о битним чињеницама нејасни и противречни, а чињенично стање у првостепеном поступку није ни правилно ни потпуно утврђено.

На одржаној расправи у допуни доказног поступка, Апелациони суд у Београду

је поново извео доказе који су изведени пред првостепеним судом, и у допуни доказног поступка изведен је доказ поновним саслушањем тужиље-противтужене и туженог-противтужиоца у својству парничних странака, па је оценом изведених доказа у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку, утврдио следеће чињенично стање.

Тужиља-противтужена је власник стана бр. 5 у улици ... бр. ... у ..., површине 20 м². На спорном стану је носилац станарског права била баба туженог-противтужиоца ЕЕ која је са ЖЖ закључила Уговор о коришћењу стана дана 21.1.1957. године у коме су као чланови домаћинства корисника стана наведени ЗЗ и ИИ. Пок. ВВ, правна претходница овде туженог – противтужиоца се уселила у стан број 5 у улици ... бр. ..., након закључења брака са сада пок.ИИ 1967 године. Решењем Трећег општинског суда у Београду Р 977/73 од 5.2.1974. године предлагач ИИ је одређен за носиоца станарског права на спорном стану који у власништву ЈЈ, оца овде тужиље-противтужене, који је ту непокретност стекао куповином од ЖЖ. У решењу је наведено да ИИ стан користи са женом ВВ, са сином, овде туженим - противтужиоцем и ћерком КК. Пок. ВВ се развела од пок. ИИ дана 18.1.1984. године с тим што су поново закључили брак 22.3.1986. године а затим се развели 8.5.1987. године. За време трајања другог брака пок. ВВ и ИИ закључен је Уговор о поклону између ЛЛ као поклонодавца, оца ВВ и ВВ као поклонопримца који је оверен пред Трећим општинским судом у Београду Ов бр. 4417/86 од 17.7.1986. године. Тим уговором поклонодавац је поклонио поклонопримцу кућу у ... у улици ... бр. Покојна ВВ је након тога непокретност у ул. ... поклонила свом тадашњем супругу ИИ Уговором о поклону Ов.бр. 7095/86 од 27.10.1986. године. Пок. ИИ је даље Уговором о поклону Ов.бр. 500/91 од 22.2.1991. године исту ту непокретност поклонио својој ћерки КК, која је ћерка и пок.ВВ. Непокретност која је предмет наведених уговора о поклону је мала породична зграда са помоћним просторијама и једном одвојеном собом постојећим на кат.парц. ... КО ..., ... Покојна ВВ је уплатила кирију за стан у ... за 2013, 2014, 2015. и 2016. годину у износу од по 400,00 динара у депозит суда. ВВ је преминула 12.10.2018. године и поступак је настављен у односу на овде туженог-противтужиоца ББ као њеног законског наследника.

Према исказу тужиље-противтужене предметни стан јој је поклонио отац 1961. године. Пок.ВВ је била у поседу стана од када се удала за ИИ од кога се касније и развела па поново удала. Покојна ВВ је добила на поклон од оца стан у ... који је касније поклонила свом супругу ИИ. Тужиља-противтужена никада није дала сагласност да ВВ живи у предметном стану и са њом никада није закључила уговор нити са туженим-противтужиоцем ББ те јој је непознато на основу чега плаћају порез за предметну непокретност. Покојни супруг ВВ, ИИ се 1987. године преселио у ... а у стану бр. 5 у ... је остала пок.ВВ са овде туженим-противтужиоцем који сада стан користи са својом породицом без правног основа.

Према исказу туженог-противтужиоца његова породица живи у стану бр. 5 у ул. ..., седамдесет и једну годину, прво су у том стану живели његова баба и његов отац а касније је он наставио ту да живи са мајком и својом породицом. У том стану су живели на основу Уговора о коришћењу стана од 1952. године и због тога немају право да добију други стан јер су третирани као лица која имају решено стамбено питање. Отац туженог-противтужиоца се са његовом сестром преселио у стан у ... а он је остао да живи са мајком у претном стану у ... Станови у ... и у ... су били безусловни станови, његов отац је стан у ... средио за живот а у тренутку када је прешао да живи у

тај стан исто је био неугледан као и стан у коме је он живео са мајком. Стан у ... је имао у време уселења његовог оца 20 м² корисне површине а стан у ... је имао 19,80 м².

Према исказу сведока ЉЉ, она живи у улици ... од 1983 године када је купила стан од тужиље - противтужене у дворишту у коме је и стан у коме живи тужени-противтужилац. Тужени – противтужилац живи у стану у ул. ... са својом породицом од рођења. У суседном дворишту у истој улици је била кућа бр. ..., неусловна за становање са земљаним подовима и у дворишту су се налазиле шупе, пољски wc и чесма. У тој кући живи сестра туженог – противтужиоца.

Полазећи од напред наведеног, Апелациони суд у Београду је извршио анализу и оцену сваког доказа засебно и у међусобној вези све доказе заједно, с тим што приликом оцене доказа није био везан било каквим законским правилима, већ је одлучивао по слободном уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка.

С тим у вези, оцена исказа тужиље-противтужене, туженог-противтужиоца и сведока ЉЉ у погледу релевантних чињеница које се тичу коришћења стана бр. 5 у ул. ... од стране пок. ИИ, као носиоца станарског права и пок. ВВ и туженог – противтужиоца, као чланова његовог породичног домаћинства, околности стицања права својине пок.ВВ на стану у улици ... на основу уговора о поклону а затим учињени поклон наведеног стана пок. ИИ као и чињенице да ли је стан у ... био одговарајући за породично домаћинство пок. ИИ и чланова његовог породичног домаћинства које су у време када је стекао својину на стану у ул. ... и када се у исти уселио, чинили супруга ВВ, син ББ и ћерка КК, подразумевала је анализу сваког исказа засебно тако и у међусобној вези а такође је цењена и њихова сагласност са другим изведеним доказима.

На основу такве анализе, оцењено је да се као истинитом може поклонити вера исказу тужиље-противтужене, туженог-противтужиоца и сведока јер су ти искази дати на јасан и уверљив начин о релевантним чињеницама од значаја за доношење одлуке у овој правној ствари.

Наиме, анализом изведених доказа је утврђено да су за време трајања брака пок.ВВ и пок.ИИ у периоду од 22.3.1986. године до 8.5.1987. године закључена два уговора о поклону и то између ЛЛ као поклонодавца – оца пок.ВВ и пок.ВВ као поклонопримца 17.7.1986. године који је за предмет имао кућу у ... у улици ... а након тога уговор о поклону од 27.10.1986. године којим је пок.ВВ ту непокретност поклонила свом тадашњем супругу пок.ИИ. Након закључења Уговора о поклону са пок. ВВ, пок. ИИ, носилац станарског права на стану бр. 5 у улици ... се 1987. године иселио из тог стана са ћерком и уселио се у непокретност која се налази у улици ... а пок. ВВ је остала да живи у стану бр. 5 у ул. ... са сином, овде туженим – противтужиоцем који од рођења живи у том стану. Након смрти ВВ у стану бр. 5 у ... је остао да живи тужени-противтужилац са супругом и децом. Станови у ... и у ... су били неусловни и неугледни станови у у тренутку када се отац туженог-противтужиоца иселио из стана бр. 5 у ул. ...и уселио у стан у ул. ... који је стекао у својину. Стан у ... је имао у то време 20 м² корисне површине а стан у ... је имао 19,80 м².

У конкретном случају имају се применити одредбе Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 9/85 са каснијим изменама и допунама) односно закон који је важио у време када се пок.ИИ као носилац станарског права иселио из стана бр. 5 у ул. ... и када је пок.ВВ на основу уговора о поклону стекла у својину стан који се налази у улици ... који је затим уговором о поклону пренела у својину супругу пок. ИИ.

Одредбом члана 9 став 1 Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 9/85 са каснијим изменама и допунама) прописано је да се корисником стана, у смислу овог закона, сматрају: носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престали да буду чланови тог домаћинства, а остала су у истом стану. Ставом 2 истог члана прописано је да се члановима породичног домаћинства, у смислу овог закона, сматрају: брачни друг, деца рођена у браку, ван брака или усвојена, пасторчад, родитељи (отац, мајка, очух, маћеха и усвојилац), браћа сестре и лица која је носилац станарског права дужан по закону да издржава или су та лица по закону дужна дужна да издржавају носиоца станарског права, а која са њим заједно станују.

Одредбом члана 14 став 1 Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 9/85 са каснијим изменама и допунама) је прописано да ако носилац станарског права, његов брачни друг, или малолетни чланови његовог породичног домаћинства имају или стекну у својину породичну стамбену зграду или стан у одређеним насељеним местима у истој или суседној општини, односно граду, а тај стан одговара његовим потребама и потребама чланова његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, дужан је да се са свим корисницима стана исели из стана који користи по уговору о коришћењу стана.

Одредбом члана 19 Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 9/85 са каснијим изменама и допунама) ставом 1 прописано је да корисници стана који станују заједно са носиоцем станарског права имају право да трајно користе стан под условима из овог закона. Ставом 2 истог члана прописано је да члановима породичног домаћинства припада право из става 1 овог члана и после смрти носиоца станарског права, као и кад он из других разлога трајно престане да користи стан, осим ако је престао да користи стан на основу отказа уговора о коришћењу стана, раскида тог уговора, на основу уговора о замени стана или ако је стекао станарско право на други стан који му је додељен и за чланове породичног домаћинства који заједно са њим станују. Ставом 3 истог члана прописано је да члановима породичног домаћинства, који су по било ком основу решили своје стамбене потребе не припада право да по одредбама става 2 овог члана наставе са коришћењем стана и после смрти носиоца станарског права, као и када он из других разлога трајно престане да користи стан.

Одредбом члана 93 Закона о стамбеним односима (“Службени гласник СРС”, бр. 9/85 са каснијим изменама и допунама) ставом 1 је прописано да носилац станарског права који је то право стекао на породичну стамбену зграду или стан у својини грађана до 29. јула 1973. године као дана ступања на снагу Закона о стамбеним односима ("Службени гласник Социјалистичке Републике Србије", број 29/73), има сва права и обавезе које се овим законом прописују за носиоца станарског права који користи стан

у друштвеној својини, ако овим законом није друкчије одређено. Ставом 2 истог члана прописано је да сопственик породичне стамбене зграде, или стана у којима станује носилац станарског права из става 1 овог члана има сва права и обавезе даваоца стана на коришћење из члана 14, 17, 20, 24, 25, 31, 33, 52, 53, 55, 90, 97, 98 и 100 овог закона, као и права и обавезе заједнице из члана 39, 42, 43, 48, 49 и 51 овог закона ако његовом породичном зградом или станом не управља заједница.

Појам „одговарајући стан“ је правни стандард који као најопштије правило утврђује суд имајући у виду све околности конкретног случаја, како објективне (грађевинско – техничке карактеристике стана: површина, структура, локација, старост и опремљеност стана, одржавање стана, удаљеност од центра града и виталних објеката – здравствених установа, продавница за снабдевање и сл.) тако и субјективне околности које постоје на страни носиоца станарског права (здравствено стање, године живота носиоца станарског права и чланова његовог породичног домаћинства, дужина становања у стану који користи, околности да ли би пресељењем у други стан носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства били доведени у ситуацију да промене дотадашњи начин живота и сл.).

Полазећи од цитираних законских одредби а код утврђеног да тужени – противтужилац у стану бр. 5 у улици ... живи од рођења 1967 године, најпре у домаћинству своје бабе пок. ЕЕ, носиоца станарског права на предметном стану, затим оца пок. ИИ који је решењем од 5.2.1974. године одређен за носиоца станарског права на том стану и након развода родитеља и исељења оца, пок. ИИ 1987. године је наставио да живи у стану са мајком, пок. ВВ, када су и он и његова мајка били чланови породичног домаћинства пок. ИИ, те како су станови у ул. ... и ... били безусловни станови за становање и сличне квадратуре у време пресељења пок. ИИ, а у конкретном случају, тужилца – противтужена на којој је био терет доказивања, према одредбама чланова 7, 228 и 231 Закона о парничном поступку, није доказала битну чињеницу која се односи на испуњеност свих наведених „минималних услова“ за оцену да ли је стан у ул. ... био одговарајући стан за носиоца станарског права пок. ИИ и чланове његовог породичног домаћинства које су чинили супруга пок. ВВ, син ББ овде тужени – противтужилац и ћерка КК у тренутку његовог исељења из стана бр. 5 у ул. ..., који је у власништву тужилце. Наиме, да би се стан у ул. ..., у који се носилац станарског права пок. ИИ уселио и на коме је стекао право својине на основу уговора о поклону, могао сматрати одговарајућим било је потребно да је исти у време његовог уселења испуњавао све услове за нормалан и удобан боравак и живот у њему, односно да је исти био у потпуности адекватан стамбени простор за нормално и здраво живљење пок. носиоца станарског права ИИ и чланова његовог породичног домаћинства. Међутим, из исказа туженог – противтужиоца, произлази да је стан у ул. ... био безуслован и неугледан стан а тужилца – противтужена, на којој је био терет доказивања ове битне чињенице, није доказала да ли би се пресељењем носиоца станарског права са свим члановима његовог породичног домаћинства, на адекватан начин решила њихова стамбена потреба.

Како је из исказа туженог – противтужиоца и саслушаног сведока утврђено да тужени – противтужилац живи у предметном стану од рођења 1967 године, да су тужени-противтужилац и његова мајка као чланови породичног домаћинства пок. ИИ наставили да живе у спорном стану после његовог иселења, да је тужени-

противтужилац наставио да користи предметни стан са супругом и децом, после смрти мајке пок. ВВ која је преминула у току поступка 12.10.2018. године, то по налажењу Апелационог суда, туженом – противтужиоцу, као сину и члану породичног домаћинства пок. ИИ и пок. ВВ, који своје право изводи из права родитеља, након њихове смрти припада право право да трајно користи стан бр. 5 у ул. ... у смислу члана 19 Закона о стамбеним односима. Такво право припада и његовој супрузи и деци као члановима његовог породичног домаћинства.

Са наведеног, како тужилца, на којој је био терет доказивања, није доказала да су тужени – противтужилац и његови родитељи у време иселења оца из спорног стана као носиоца станарског права имали решену стамбену потребу, односно стекли породичну стамбену зграду у насељеном месту у истој или суседној општини или граду која одговара потребама њиховог домаћинства, у ком случају у смислу члана 14 Закона о стамбеним односима би био дужан да се исели из предметног стана као и чињеницу да стан у ул. ... представља одговарајући стан за њихово домаћинство, то у конкретном случају нису испуњени услови за закључак да туженом – противтужиоцу не припада право да настави да користи спорни стан, при чему чињеница да пок. мајка туженог – противтужиоца и тужени – противтужилац нису закључили уговор о коришћењу стана, није од утицаја на његово право да са својим члановима породичног домаћинства настави да користи стан.

Такође, другостепени суд је ценио и битну околност да ли би иселењем туженог – противтужиоца из стана са свим члановима домаћинства, било повређено његово право на дом.

Према пракси Европског суда за људска права “дом” је аутономан појам и даје одговор на питање да ли се одређени простор може сматрати домом неког лица у смислу члана 8 став 1 Европске конвенције и то зависи од чињеница и околности конкретног случаја, пре свега постојања трајних и чврстих веза лица са тим простором, при чему је без утицаја законитост основа коришћења тог простора (пресуда Buckley против Уједињеног Краљевства, број представке 20348/92 од 29.09.1996. године, став 53-54 и Mc Cann против Уједињеног Краљевства, број представке 19009/04 од 13.05.2008. године, став 46). Такво становиште изражено у пракси Европског суда за људска права прихватио је и Уставни суд у својим одлукама Уж 5084/2011 од 17.01.2013. године и Уж 9495/2013 од 22.10.2015. године. Према члану 8 став 2 Европске конвенције, допуштено је мешање у остваривање права на поштовање дома, ако је то мешање у складу са законом, ако се тим мешањем остварује један или више легитимних циљева прописаних наведеним чланом и ако је оно неопходно у демократском друштву ради постизања тих циљева. Притом, захтев неопходности у демократском друштву односи се како на процесна, тако и на материјално-правна питања (пресуда Mc Cann против Уједињеног Краљевства, став 49 и пресуда Yordanova и други против Турске, број представке 25446/06 од 24.04.2012. године, став 118).

Имајући у виду трајну и чврсту везу туженог - противтужиоца са спорним станом у коме живи непрекидно од свог рођења 1967. године, да су у том стану живели и његова баба и његови родитељи као и чињеницу да у току поступка није доказано да тужени и чланови његове породице имају могућност да да на други начин реше своје

стамбене потребе, Апелациони суд је става да би иселењем туженог-противтужиоца са члановима његовог породичног домаћинства била угрожена њихова егзистенција, с обзиром да се спорни стан може сматрати његовим домом и домом његове породице, те је ограничење права својине тужиље-противтужене на наведеном стану оправдано и није нарушена равнотежа између права туженог на дом и права својине тужиље-противтужене. Стога, Апелациони суд је становишта да је туженом - противтужиоцу основано пружена заштита од иселења из спорног стана, јер је за туженог, с обзиром на године старости (рођен је 1967. године) и године коришћења стана (непрекидно од рођења) остатак у стану од егзистенцијалне важности. Обавезивање туженог да напусти предметни стан, би представљало недопуштено мешање државе у право туженог-противтужиоца на поштовање његовог дома које се заснива на стварноправној личној службености становања и којим се повређује члан 8. став 1. Конвенције

Апелациони суд је, при томе, имао у виду да је у конкретном случају реч о спору између тужиље-противтужене као власника стана који се сматра домом туженог - противтужиоца и самог туженог - противтужиоца, као особе која стан тужиље-противтужене користи као свој дом. Интерес је туженог-противтужиоца да у том стану настави да остварује своје право на дом сагласно члану 8 став 1 Конвенције, али је том његовом интересу супротстављен интерес тужиље-противтужене као власника стана да оствари своје право својине у смислу члана 3 Закона о основама својинскоправних односа, члана 58 Устава и члана 1 Протокола 1 уз Конвенцију. Међутим, у конкретном случају иселењем туженог-противтужиоца са члановима домаћинства, тужиља-противтужена би остварила власничко право на релативно малој квадратури, а насупрот томе иселење туженог-противтужиоца би, не само за њега значило статус бескућника, већ и за чланове његовог домаћинства, супругу и децу као чланове породичног домаћинства, а с обзиром да нико од њих на други начин нема решено стамбено питање.

Остваривање права туженог-противтужиоца на поштовање дома спречава тужиљу-противтужену као власника стана да га исели из стана, чију предају тражи. Имајући у виду да је право туженог-противтужиоца на дом стечено у складу са законом, Апелациони суд налази да је ограничење својинског права тужиље-противтужене у конкретном случају оправдано и да није нарушена осетљива равнотежа између права туженог-противтужиоца на дом и права својине тужиље- противтужене. И када су у питању приватноправни односи, држава има обавезу да заштити уставно и конвенцијско право својине сваког физичког или правног лица од посезања трећих лица у то право, осим кад је реч о посезању које је утемељено на закону, које је у у општем или јавном интересу и које је неопходно у демократском друштву, а у конкретном случају ради се управо о таквом оправданом и законитом ограничењу права тужиље - противтужене.

Све и да тужени нема правни основ да настави са коришћењем предметног стана, а има га, с обзиром на напред наведене разлоге, туженом је гарантована заштита права на дом у коме он живи од рођења, с обзиром да тужиља- противтужена није доказала да тужени-противтужилац има могућности да стекне други дом или да се настани у другом дому.

Из свих напред наведених разлога одбијен је тужбени захтев тужиље –

противтужене за иселјење туженог – противтужиоца из стана бр. 5 у ул. ... са свим лицима и стварима а усвојен противтужбени захтев туженог – противтужиоца да као купац на неодређено време настави да користи стан, те је применом члана 387 тачка 6 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом, другом и трећем изреке.

Одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртном изреке ове пресуде донета је применом одредбе члана 150, 153, 162 и 163 Закона о парничном поступку, па су туженом-противтужиоцу који је у овом спору успео признати трошкови и то за састав противтужбе и два образложена поднеска у износу од по 13.500,00 динара, за приступ пуномоћника из реда адвоката на девет одржаних рочишта у износу од по 18.000,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште износ од 11.250,00 динара, за састав жалбе од 25.10.2017. године износ од 27.000,00 динара, као и судска такса на противтужбу и пресуду у износу од по 17.200,00 динара, што све чини износ од 275.150,00 динара а одмерено с обзиром на врсту и вредност предмета спора према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи у време доношења одлуке а у складу са одређеним захтевом за накнаду трошкова поступка.

Туженом – противтужиоцу су признати трошкови другостепеног поступка, будући да је са жалбом успео и то за приступ на једно одржано рочиште пред другостепеним судом у износу од 18.000,00 динара и за састав жалбе износ од 27.000,00 динара, а што све чини износ од 45.000,00 динара све имајући у виду врсту и вредност предмета спора према важећој Адвокатској тарифи, па је сходно члану 165 Закона о парничном поступку донета одлука као у ставу петом изреке.

Захтев тужиље-противтужене за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен будући да у поступку по жалби није успела, па је сходно одредби члана 165 Закона о парничном поступку донета одлука као у ставу шестом изреке.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**